

Пише: Ана Радмиловић
субота, 05 фебруар 2011 17:28

Или, колико демагогије суставно поређане у артиљеријске салве, колико покрадених мисли иза којих не стоји ништа осим мржње сујете власти, и колико покварености треба да се излије пред наше ноге и како је до нераспознавања доведена суштина преваре...

Осим наслова и кратког увода нећу написати ништа што би указало на то какво евентуално мишљење о ономе што сам видела на митингу СНС-а и гостију, натерана да на тај митинг одем и вазда склона онима који нису склони улици. Иза бине кратко стајала са Александром Јанковић (ДСС), а затим прешла у „обор за новинаре“. Кратак увод могао би се свести на личну импресију да ми је од свих извођача са стејца данас, 5. фебруара, најпријатнији на око и ухо био – Александар Вулин. Прво, имао је лепу јакну, а друго причао је у „Чегевара стилу“, што је сасвим у реду. Није досадно, а ако већ морам да пишем извештај о једној представи, држим да је најважније рећи ко је од глумаца најлепше наступао. Дакле, Вулин.

У „новинарском обору“ било је више безбедњака него новинара, а међу новинарима је било доста странаца. Под „странцима“ не подразумевам наше редакције страних медија, него странце – странце.

Цифре којима се манипулише када је реч о присутнима, посетиоцима скупа или публике или како већ ко назива свет што стоји и гледа представу уличног театра, варирају између педесет пет хиљада и осамдесет хиљада (говорим о званичним информацијама, а не о халуцинацијама неких гледалаца телевизије или вечитих страначких омладинаца).

Публика се највише забавила током наступа Веље Илића, а највише се – да тако кажем – умусила када је Тома Николић поручио присутнима да се сада лепо разиђу и да не праве свињарије по граду. Нисам сигурна да је публика желела те свињарије, али начин проглашавања фајронта је био мало, како бих рекла, партибрејкерски, личио је на конобара који гаси светла у кафани док гости још увек наручују песме, певачица пева, а музиканти би да сивирају. Ипак, обећао је Тома (нама присутнима, народу – да тако кажем) да ћемо се опет окупити у априлу и да ћемо онда показати свима... већ нешто. Не знам шта ћемо им показати, не знам ни коме, али не бих ситничарила. Ја пишем извештај

Пише: Ана Радмиловић
субота, 05 фебруар 2011 17:28

у журби и треба да кажем пар битних детаља, и није овде моје да тумачим.

Са митинга поручили смо граду и свету (*Urbi et orbi*) да хоћемо у Европу и да нећемо више да будемо сиромашни. Кад кажем „поручили смо“, мислим на свакога ко се тог дана нашао на оном месту, ко је слушао оно што је слушао, у чије се већ све име тамо говорило, на том месту где се губи сваки индивидуални осећај, где нема притужбе на говоранцију с бине.

Они са бине поручили су човеку из публике и то: не питаш се, мали човече. Ако си дошао овде јер си гладан, или јер те баш брига за Тадићеву проевропску причу, или си мислио да смо ми неки национални типови, који год да је твој разлог, а који је разлог малог човека из гомиле, НН лица које служи да буде број у некој статистици, ниси ти с нама. То су поручили другови опозиционари данас.

Митинг није место где политичар комуницира с масом, позната је ствар, али није сувишно поновити. Комуницирати с масом се може само док трају нереди, а то опет не значи да ја призивам неке нереде, него значи да док год постоји тако висока ограда између оних што се лажно представљају као заступници народа и тог на силу заступаног народа – нема дијалога.

Још једна занимљива порука се чула с митинга. СНС више неће да се дружи са Коштуницом, односно Томислав Николић је мишљења да Коштуница заједно с Тадићем има да моли Србе за опрост, поклони се, или како је већ сликовито описао шта треба да ради Коштуница.

А шта би то имало да значи? Ја не знам, а мислим да и није много важно. Важније је питање због чега Тадић, по Томи, има да се извињава? Ризикујући да ме набеди да пропагирам остајање „жутих“ до краја времена и света, написаћу оно што су већ хиљаду пута пре мене написали многи – у чему је Томин проблем с Тадићем, када они исту ствар заступају?

И на крају, извештај о митингу ваљало би завршити констатацијом да СНС јако добро контролише масу, те да никаквих инцидената а да су познати јавности није било. Маса која је дошла аутобусима из Србије добила је сендвиче, послати су да иду с миром кући,

Пише: Ана Радмиловић
субота, 05 фебруар 2011 17:28

нису правили глупости по престоници и своју улогу икебане одиграли су онако како им је речено тамо одакле су доведени. Слабо плаћени статисти махали су заставама и ту и тамо реаговали неком танком паролом. Све је било заправо необично тихо и било је лажно.

Зашто лажно?

Није то тај протест који овде куља ван очију јавности, није то та порука коју обесправљени и они који су се овде помињали имају да пошаљу свету и граду и властима. Зато враћам причу на Вулина. Оно што је он, такође на ивици улоге статисте, овде поручио има везе са поруком коју би послао неко озбиљан и неко ко зна зашто би народ, илити грађани у Србији изашли на улице, а без аутобуса и без сендвича и без могућности да се мирно пошаљу кући, после фајронта. Без фајронта, хоћу да кажем.

Дакле, да је овај митинг имао икакве стварне везе с оним због чега би, и са каквом енергијом, грађани Србије изашли на улице – он не би протекао тако седативно умирујуће и тако безобзирно суштински далеко од свега што људе занима.

СНС је заинтересован за нове изборе. Људи су гладни. У томе лежи сва разлика и сав јаз између оних са бине и оне масе иза решетака и са свим оним силним обезбеђењем којег је било више него новинара, и у томе лежи одговор на питање због чега је извештај о овом митингу један извештај о ничему. *Провинцијски бал с пјесмом на крају...*